

Arrest

nr. 110 803 van 27 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 25 maart 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van 8 oktober 2012 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 april 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard.

Op 28 september 2012 geeft de arts-adviseur zijn advies betreffende de medische elementen van tweede verzoekster.

Op 8 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 11 maart 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.04.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

M., F. (RR:...) geboren te Debar op (...)1968

M., F. (RR:...) geboren te Ljubin op (...)1968

+ zoon:

M., A. (RR:...) geboren te Deu op (...)1993

Nationaliteit: Macedonië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 27.07.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor M., F. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 28.09.2012 in gesloten omslag).

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Op 8 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekers ter kennis gebracht op 11 maart 2013. Het beroep tot nietigverklaring is enkel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten genomen voor eerste verzoeker. De motivering van de tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van D. K., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

M., F. geboren te Debar op (...)1968, nationaliteit Macedonië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, I. Island, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

o 2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; ”

2. Over de rechtspleging

2.1 Verzoekers hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

2.2 Verzoekers hebben bij schrijven van 21 mei 2012 een aanvullend stuk aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegestuurd.

Ambtshalve stelt de Raad vast dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van inquisitoriale aard is. Bijgevolg kan enkel met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken rekening worden gehouden. Niet in het procedurereglement voorziene stukken, zoals *in casu* een aanvullend stuk van 21 mei 2013, wordt om die reden uit de debatten geweerd. Ambtshalve wordt het stuk uit de debatten geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Verweerder werpt op dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden en dat er in dit geval een verplichting op hem rust om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Hij meent dan ook dat verzoeker geen belang heeft bij de vernietiging van de tweede bestreden beslissing, omdat hij bij een eventuele vernietiging van deze beslissing verplicht zal zijn om opnieuw dezelfde beslissing te nemen. Hij licht toe van oordeel te zijn dat enkel indien de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten strijdig zou zijn met een hogere rechtsnorm er geen bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet aan verzoeker kan betekend worden en stelt dat verzoeker weliswaar de schending van een hogere rechtsnorm aanvoert, maar deze schending niet kan worden aangenomen.

3.2 De Raad dient echter op te merken dat verweerder voorbijgaat aan het feit dat een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker dient te worden geacht over een tijdelijk verblijfsrecht te beschikken en artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet in dat geval niet toepasbaar is. Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) bepaalt immers dat de vreemdeling wiens aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ontvankelijk is verklaard in het bezit dient te worden gesteld van een attest van immatriculatie. Er kan dan ook niet worden besloten dat verzoeker geen belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring met betrekking tot de tweede bestreden beslissing.

De opgeworpen exceptie is ongegrond.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van *“artikel 9 ter par. 1, en artikel 9 ter par. 1 lid 1 Vw juncto schending artikel 62 Vw juncto schending van het algemeen beginsel van de materiële motiveringsplicht conform artikel 2 en 3 van de wet op de motivering van bestuurshandelingen 29 juli 1991, schending artikel 2 VEU, schending van artikel 21 van het handvest van de Grondrechten van de Europese Unie juncto het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht en de redelijke termijn - kennelijk onredelijke beslissing. Schending van artikel 41 par. 2 lid 1 van het Europees Handvest van de Grondrechten van de EU - onredelijke beslissing.”*

Verzoekers betogen dat uit de bestreden beslissing en evenmin uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat is nagegaan of behandeling mogelijk is in Macedonië. Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt niet enkel dat de aandoening een reëel risico moet uitmaken op het leven van verzoekster doch ook of de nodige behandeling aanwezig is in Macedonië. Tweede verzoekster heeft nochtans een aandoening die behandeling nodig heeft. Zonder behandeling en medicijnen kan verzoekster onmogelijk een menswaardig leven leiden. Verzoekster heeft hierop gewezen in haar medische aanvraag. Zonder operatie en medicijnen kan zij haar pijnen niet temperen.

4.2 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder het volgende:

“In een eerste en enig middel beroepen verzoekers zich op een schending van:
- artike19ter van de Vreemdelingenwet;
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
- het algemeen beginsel van de materiële motiveringsplicht;

- artikel 2 en 3 van de Wet op de motivering van bestuurshandelingen 29 juli 1991;
- artikel 2 VEU;
- artikel 21 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie
- het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur;
- de zorgvuldigheidsplicht en de redelijkheid termijn
- artikel 41, §2, lid 1 van het Europees Handvest van de Grondrechten van de EU.

Tevens zou er sprake zijn van een kennelijk onredelijke beslissing.

Verzoekers hun concrete kritiek komt er in wezen op neer dat zij menen dat ten onrechte geen onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling in Macedonië. Voorts menen zij dat geen rekening werd gehouden met de discriminatoire behandeling van verzoekers in hun land van herkomst en stellen zij dat zij hadden moeten worden gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, die onredelijk lang op zich zou hebben laten wachten.

Verzoekers hun beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. Rv.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- verzoekers tevens de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R.v.St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoekers in staat zouden zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen hebben ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In antwoord op verzoekers hun concrete kritiek die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers hun beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing - die hier als herhaald kunnen worden beschouwd -, alsook uit het advies van de arts-adviseur dd. 28.09.2012 blijkt afdoende om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Inderdaad laten deze overwegingen verzoekers toe om te achterhalen dat de door hen aangehaalde aandoening niet kon worden weerhouden als grond om tot verblijf te worden gemachtigd in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

"Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101.624 dd. 7.12.2001)." (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)

De motieven van de bestreden beslissing volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers hun aanvraag ongegrond is.

De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing op naslaat.

Het loutere feit dat verzoekers medische attesten hebben voorgelegd, waaruit verzoekers zelf afleiden dat zij voldoen aan de voorwaarden van art. 9ter van de Vreemdelingenwet en op die grond moeten worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die de verzoekende partij heeft voorgelegd. Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verzoekers hun beschouwingen falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

Waar verzoekers verder aanvoeren dat dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie ten onrechte geen onderzoek zou zijn gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, gaan zij klaarblijkelijk voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur zelf.

Immers werd geoordeeld dat de ingeroepen aandoening geen graad van ernst vertoont, die noodzakelijk is opdat een machtiging tot verblijf zou kunnen worden toegekend. Ongeacht de beschikbaarheid van medische behandeling in het land van herkomst, kan er dus nooit sprake zijn van een mensonterende behandeling in de zin van art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§. 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Zie dienomtrent: EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-83 (vrij vertaald) :

« (...) Het is het Hof (...) niet onbekend, zoals, zo nodig, wordt aangetoond door de medische attesten die aan de interne overheden en aan hem zijn voorgelegd, dat, zoals alle personen die HIV hebben in haar situatie, de verzoekster deze medicamenten onthouden tot gevolg zal hebben dat haar gezondheidstoestand zal verslechteren en haar leven op korte of middellange termijn in gevaar zal komen.

82. Het Hof heeft echter geoordeeld dat dergelijke omstandigheden niet voldoende waren om grond op te leveren tot schending van artikel 3 van het Verdrag. In voornoemde zaak N was de Grote Kamer immers van oordeel dat « het feit dat in geval van uitzetting uit de Verdragsluitende Staat de verzoekster een aanzienlijke verslechtering in haar situatie, en, meer bepaald, een belangrijke vermindering van haar levensverwachting zou ondergaan, op zich niet voldoende is om schending van artikel 3 ten gevolge te hebben » en dat « artikel 3 de Verdragsluitende Staat niet verplicht de effecten van de ongelijkheden op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door gratis en onbepert gezondheidszorg te verstrekken aan alle vreemdelingen die niet het recht hebben op zijn grondgebied te verblijven. Besluiten tot het tegenovergestelde zou een te zware last leggen op de schouders van de Verdragsluitende Staten » (§ 42).

83. Volgens het Hof moet de zaak dus worden gekenmerkt door nog dwingender humanitaire redenen. Deze overwegingen houden hoofdzakelijk verband met de gezondheidstoestand van de betrokkenen voor de beslissing tot verwijdering wordt uitgevoerd. In arrest D. voornoemd heeft het Hof rekening gehouden met het feit dat het gehalte CD4-cellen van de verzoeker lager was dan 10, dat zijn immuunsysteem ernstige en onherstelbare schade had opgelopen en dat de prognose in zijn geval zeer ongunstig was (§§ 13 et 15), om te besluiten dat de verzoeker in een zeer kritiek stadium van zijn ziekte verkeerde en dat zijn verwijdering naar een land dat niet is uitgerust om hem de nodige behandeling te geven strijdig was met artikel 3 (§§ 51-54).»

EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 50 (vrij vertaald): «Het Hof aanvaardt dat de levens kwaliteit en levensverwachting van de verzoekster te lijden zouden hebben van een uitwijzing naar Oeganda, De verzoekster is echter, op dit ogenblik, niet in een kritieke toestand. De beoordeling van de snelheid waarmee haar toestand zou verergeren en van de mate waarin zij een medische behandeling zou krijgen, ondersteuning en verzorging, met inbegrip van de bijstand van naaste verwanten, bevat onvermijdelijk een zekere mate van speculatie, gelet inzonderheid op de constante evolutie van de situatie inzake de behandeling van besmetting met HIV en van aids wereldwijd »

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vreemdelingenwet is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en

manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Een verder onderzoek nam de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst dient in dat geval niet te worden uitgevoerd door de arts-adviseur.

Gelet op het feit dat in de bestreden beslissing, die gesteund is op het gemotiveerd advies van de arts-adviseur, wordt vastgesteld dat verzoekster - in functie van wie de aanvraag om machtiging tot verblijf werd gedaan - niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft kunnen verzoekers evenmin dienstig voorhouden dat de menselijke waardigheid in het gedrang komt en kunnen zij niet dienstig verwijzen naar artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (VEU).

Artikel 2 VEU stipuleert het volgende:

"De waarden waarop de Unie berust, zijn eerbied voor de menselijke waardigheid, vrijheid, democratie, gelijkheid, de rechtsstaat en eerbiediging van de mensenrechten, waaronder de rechten van personen die tot minderheden behoren. Deze waarden hebben de lidstaten gemeen in een samenleving die gekenmerkt wordt door pluralisme, non-discriminatie, verdraagzaamheid, rechtvaardigheid, solidariteit en gelijkheid van vrouwen en mannen."

Bovendien merkt de verwerende partij geheel ten overvloede op dat de toepassing van het gemeenschapsrecht een 'intracommunautair aspect' vereist opdat er eventueel rechten zouden kunnen worden ontleend aan bepalingen van het recht van de Europese Gemeenschappen (H.v.J., 27.10.1982, ms. 35 en 36/82, Jur. 1982,3723).

In casu echter zijn verzoekers van Macedonische nationaliteit, terwijl hun aanvraag om machtiging tot verblijf geenszins gebaseerd is op het EG-recht, doch wel op de Belgische wetgeving, zonder enig intracommunautair aspect.

Een 'intracommunautair aspect' is principieel nochtans vereist opdat er eventueel rechten zouden kunnen worden ontleend aan bepalingen van het recht van de Europese Gemeenschappen (H.v.J. 12.7.2005, C-403/03, Jur. 2005,1-6421, r.o.20, met verwijzing naar de arresten van het Hof van 5 juni 1997, C-64/96 en C-65/96, Jur. 1997,1-3171, r.o. 23, en van 2 oktober 2003, C-148/02, Jur. 2003, 1-11613, r.o. 26; H.v.J. 16.1.1997, C-134/95, Jur. 1997, 1-195, r.o. 19-23; H.v.J. 28.1.1992, C-332/90, Jur. 1992, 1-341, r.o. 9; H.v.J., 27.10.1982,35 en 36/82, Jur. 1982,3723; H.v.J. 7.2.1979, 115/78, Jur. 1979,399, r.o. 24. Zie ook de conclusie van AG Poiares Maduro van 6 mei 2004, C-72/03, Jur. 2004,1-8027, r.o. 4 en 23).

In casu dient dan ook te worden vastgesteld dat er geen intracommunautair aspect aanwezig is, zodat verzoekers zich niet dienstig kunnen beroepen op de door hen aangehaalde Europese wetgeving.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

Verzoekers menen verder dat het evident is dat zij zullen worden gediscrimineerd en beroepen zich op art. 21 van het Europees Handvest. De verwerende partij laat gelden dat dit artikel het verbod op discriminatie inhoudt. Verzoekers tonen echter niet aan om welke reden de bestreden beslissing een ongelijke behandeling' zou uitmaken ten aanzien van andere vreemdelingen die zich in een gelijkaardige positie bevinden. Een ongelijke wijze van behandeling in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris wordt op geen enkele wijze aangetoond. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat zij in Macedonië zouden worden gediscrimineerd, herhaalt de verwerende partij dat zij geen concrete en individuele elementen aandragen die deze bewering kunnen ondersteunen.

Verzoekers beklagen zich voorts over de behandelingsduur van hun aanvraag. Zij hebben bijna drie jaar op een beslissing moeten wachten, wat te lang zou zijn.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers hun beschouwingen nopens de redelijke termijn geen afbreuk kunnen doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Verzoekers kunnen het de gemachtigde niet ten kwade duiden dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging met de grootste zorgvuldigheid zou worden onderzocht.

In zoverre verzoekers hun kritiek nopens het overschrijden van de redelijke termijn al gegrond zou zijn, laat de verwerende partij gelden dat deze dan nog niet de nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zou kunnen verantwoorden.

Het feit dat er niet binnen een redelijke termijn uitspraak wordt gedaan over een aanvraag tot verblijfsmachtiging kan namelijk niet tot gevolg hebben dat dit verzoek dan maar moet worden ingewilligd.

Inderdaad voorziet geen enkele verdrag- of wetsbepaling, dat het aanvraag tot verblijfsmachtiging automatisch wordt ingewilligd indien geen uitspraak: is gedaan binnen een redelijke termijn.

"Daarbij komt nog dat verzoekers in wezen geen belang hebben bij het aanvoeren van deze schending. Immers, een eventuele overschrijding van de redelijke termijn kan niet tot gevolg hebben dat de gevraagde machtiging zou worden ingewilligd en er dus, louter omwille van het tijdsverloop, een recht op verblijf zou ontstaan. Aangezien de uiteenzetting van verzoekers zich beperkt tot de grief over de beweerde overschrijding van de redelijke termijn en deze grief wordt verworpen, kan de Raad enkel vaststellen dat geen enkel van de opgeworpen geschonden geachte regels en beginselen kan worden bijgetreden. Het eerste middel kan niet worden aangenomen. "

(R.v.v. nr. 82251 van 31 mei 2012)

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

Verder beroepen verzoekers zich verder op een schending van artikel 41 par. 2 lid 1 van het Europees Handvest van de Grondrechten van de EU, en de hoorplicht.

Dit artikel luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name: "

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(...)"

Verzoekers kunnen evenwel niet worden gevolgd waar zij pogen voor te houden dat zij hadden moeten worden gehoord alvorens hen de bestreden beslissing werd betekend.

De verwerende partij laat vooreerst gelden dat verzoekers in hun inleidend verzoekschrift niet uiteenzetten welke argumenten zij wensen aan te brengen in het kader van hun "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. De verwerende partij is derhalve van oordeel dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek.

Bovendien is de hoorplicht in beginsel niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575).

De bestreden beslissing houdt daarenboven slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoekers en van hun aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing te treffen.

Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. RvS 03.04.1992, nr. 39.156, Arr.RvS. 1992) maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen.

Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (RvS 02.04.1992, nr. 39.155). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook RvS 15.02.2007, nr. 167.887; 1. OPDEBEECK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247*).

"Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, dit als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen; "

(RvS 23.05.2001, nr. 95.805 van 23 mei 2001)

.Het "horen" kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienen te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen (zie ook RvV 08.01.2010, nr. 36 772). Tot op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen hadden verzoekers evenwel de mogelijkheid om aan hun dossier alle gegevens en stukken toe te voegen die zij nuttig achten.

De verwerende partij verwijst dienaangaande nog naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een gelijkaardige zaak:

"Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de hoorplicht en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zet zij in haar verzoekschrift niet uiteen welke argumenten zij wenst aan te brengen in het kader van haar "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Haar belang bij deze grief is daarom evenmin aangetoond

Bovendien houdt de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op

nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007, RvS 18 mei 2006, nr. 158.985, RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; J OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het ongegrond verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door haar gevraagd voordeel - m.n. de machtiging tot verblijf in het Koninkrijk - te verlenen. Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233). In de mate dat de verzoekende partij de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat voor het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek werd gevoerd, de verzoekende partij steeds de mogelijkheid had om bijkomende argumentatie aan de verwerende partij over te maken en de gelegenheid had het bestuur schriftelijk op de hoogte te brengen van alle feitelijke elementen. !! (RvV 21.05.2012, nr. 81.450).

In zoverre verzoekers tot slot zouden voorhouden dat het bevel om het grondgebied te verlaten een "gevolgbeslissing" is van de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers hun beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Terwijl de verwerende partij opmerkt dat - in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden - uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van beide verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd afgeleverd.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht afgegeven, nadat werd vastgesteld dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Artikel 7, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11 ° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° (...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;"

Verzoekers kunnen niet dienstig voorhouden dat een vernietiging van de ongegrondheidsbeslissing dd. 08.10.2012 in elk geval de vernietiging teweeg brengt van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekers hun beschouwingen missen elke grondslag.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 19ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste en enig middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

4.3 Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke

integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In zijn advies stelt de ambtenaar-geneesheer dat de ziekte niet kan beschouwd worden als een direct levensbedreigende aandoening, daar er geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een zeer vergevorderd stadium van de ziekte waardoor het niet gaat om een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

Om tot deze conclusie te komen motiveert de ambtenaar-geneesheer als volgt in zijn advies:

"M., F. (R.N. ...)

Vrouwelijk

Nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

Geboren op (...)1969

Adres: (...)

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 19.04.2010.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- *Verwijzend naar het medische attest dd. 10/02/2010 van dr. D. V. H., medische beeldvorming, blijkt dat betrokkene lijdt aan een forse discushernia lateraal links op niveau L4-L5.*
- *Verwijzend naar het medische attest dd. 22/02/2010 van dr. D. V. D. V., huisarts, blijkt dat betrokkene lijdt aan een forse hernia L4-L5, waarvoor behandeling met NSAID (anti-inflammatoire pijnstillers) en Celestone (betamethason = anti-inflammatoir middel).*
- *Verwijzend naar het medische attest dd. 01/04/2010 van dr. B. N., neurochirurgie, blijkt dat betrokkene een neurochirurgische ingreep onderging ter behandeling van de hernia thv. L4-L5.*
- *Verwijzend naar het medische attest dd. 30/05/2011 van dr. X, neurochirurgie, blijkt dat betrokkene lijdt aan belangrijke discartrose L4-L5 met lumbo-ischiatische klachten, waarvoor een nieuwe neurochirurgische ingreep wordt voorgesteld, en die gepland is voor 01/07/2011.*
- *Verwijzend naar het medische attest dd. 10/09/2011 van dr. K. L., huisarts, blijkt dat betrokkene lijdt aan discartrose L4-L5 met lumbo-ischiëlgie links, waarvoor pijnstillende medicatie en nood aan chirurgie voor een meer definitieve oplossing.*

Uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 46-jarige vrouw uit Macedonië lijdt aan discartrose L4-L5 met lumbo-ischiëlgie links, waarvoor medicamenteuze en neurochirurgische behandeling. We merken op dat de laatste medische gegevens dateren van 1 jaar geleden en nadien hebben we van betrokkene geen bijkomende medische informatie ontvangen, waaruit blijkt dat zij hiervoor nog steeds opvolging en behandeling nodig heeft, zodat ik er vanuit ga dat deze aandoeningen ondertussen behandeld en onder controle zijn.

De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen, daar er geen sprake is van kritieke gezondheidstoestand of een zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Aldus blijkt uit bovenstaande motivering dat de ambtenaar-geneesheer enkel een aandoening die van direct levensbedreigende aard, indien er sprake is van kritieke gezondheidstoestand of een zeer vergevorderd stadium van de ziekte, beschouwt als een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt evenwel twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Uit de bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk dat de verwerende partij, verwijzend naar het advies van de arts-adviseur van 28 september 2012 stelt dat *“Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”*

Uit het administratief dossier blijkt niet dat enige omstandigheid betreffende de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgverstrekking in het herkomstland werden onderzocht.

Het medisch advies waarop de bestreden beslissing zich steunt, vermeldt niets aangaande de vraag of de ziekte van tweede verzoekster een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Uit het hierboven vermeld advies van de arts-adviseur waarnaar de bestreden beslissing verwijst, blijkt uitdrukkelijk dat niet werd nagegaan of de ziekte van de verzoekster een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De arts-adviseur oordeelt immers als volgt: *“Uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 46-jarige vrouw uit Macedonië lijdt aan discartrose L4-L5 met lumbo-ischiëlgie links, waarvoor medicamenteuze en neurochirurgische behandeling. We merken op dat de laatste medische gegevens dateren van 1 jaar geleden en nadien hebben we van betrokkene geen bijkomende medische informatie ontvangen, waaruit blijkt dat zij hiervoor nog steeds opvolging en behandeling nodig heeft, zodat ik er vanuit ga dat deze aandoeningen ondertussen behandeld en onder controle zijn.*

De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen, daar er geen sprake is van kritieke gezondheidstoestand of een zeer gevorderd stadium van de ziekte.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Deze motivering is niet afdoende. Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn leven of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn fysieke integriteit, hij derhalve niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, te meer daar uit niets blijkt dat de verzoekster aan een banale aandoening of ziekte lijdt.

Verweerder kan in de nota met opmerkingen te dezen niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en in essentie betogen dat de hoge drempel voorzien in de aangehaalde rechtspraak van het EHRM – d.w.z. de aandoening dient levensbedreigend te zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of een zeer gevorderd stadium van de ziekte – bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, aangezien dit geen afbreuk kan doen aan een duidelijke wetsbepaling die twee mogelijkheden beoogt. De omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de vreemdelingenwet geldt en mogelijkwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

De bestreden beslissing steunt op een deductie van de arts-adviseur, die geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Er werd in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede merkt de Raad op dat waar de arts-adviseur tot de conclusie komt op basis van het gebrek aan bijkomende medische informatie sinds één jaar en hoewel van verweerder niet in elk dossier mag verwacht worden dat, indien hij verschillende jaren wacht met het nemen van een bestreden beslissing, telkens de verzoekende partij contacteert om recente attesten op te vragen, dat *in casu* er niet voldoende indicaties bestaan waaruit kan afgeleid worden dat door het niet overmaken van een recent medisch attest verzoeksters aandoeningen genezen zijn, gelet op de bewoordingen van het medisch attest van 10 september 2011 van de arts van de verzoekster, die nog attesteert dat indien de behandeling wordt stopgezet dit zal leiden tot een blijvende motorische en functionele hinder met geleidelijke toename in pijn en immobiliteit. Minstens blijkt niet uit de motieven van de bestreden beslissing en het medisch verslag dat de aandoening van verzoekster genezen is.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4.4 Gelet op het feit dat de tweede bestreden beslissing slechts kon worden genomen indien de eerste bestreden beslissing rechtsgeldig was – *quod non* – dient deze beslissing evenzeer te worden vernietigd. Er kan immers niet worden gesteld dat een vreemdeling aan wie, overeenkomstig artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, een attest van immatriculatie dient te worden afgegeven niet op legale wijze in het Rijk verblijft.

4.5 Niettegenstaande uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten ook aan tweede verzoekster werd ter kennis gebracht op 11 maart 2013, merkt de Raad op dat dit bevel niet vatbaar is voor vernietiging, nu het niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van 8 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en de beslissing van 8 oktober 2012 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht aan eerste verzoeker, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN